

ŽENY V OČEKÁVÁNÍ

ULJANA DONÁTOVÁ

MOTTO

Ženy v očekávání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Uljana Donátová
Ženy v očekávání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**ŽENY
V
OČEKÁVÁNÍ**

ULJANA DONÁTOVÁ

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Eliška

Eliška popíjí kávu a jen tak postává v kuchyni. Je to její ranní rituál. Což je zvláštní, protože celý dosavadní život žádné rituály neměla. Všechno to zavazování nejdříve pravé boty a pak té levé, obcházení kanálů, talismany a přívěsky, které vám jenom překázejí v kabelce, prostě očekávání, že vám nějaká cizí bytost pomůže udělat věci správně, jí přišlo hloupé a směšné. V tomto smyslu je i rituální popíjení kávy docela směšné, protože ničemu nepomůže. Snad jen tomu, aby člověk nešikovně zmáčkl kelímek a pobryndal si blůzu. Nebo aby si uvědomil, že je všechno jinak. Už nějaký čas je všechno jinak.

Ještě před pár měsíci by touhle dobou Eliška bezpečně seděla ve své kanceláři v bance. Vlastně už to za pár dní bude rok, uvědomí si. Přesto se ještě nezbavila nepříjemného pocitu, který se jí usadil za krkem, kdykoliv si vzpomněla na to, co následovalo. Svědčí to jako kousavá vlněná šála. Před rokem by měla na stole kelímek s flat white, který si kupovala v pekárně u zastávky tramvaje a kterým se snažila si nepobryndat

blůzu. Což se jí vlastně taky párkrát podařilo a musela si rychle letět do Markse a Spencera koupit náhradní tričko. Byl to v podstatě též rituál, protože kávu si mohla stejně dobře uvařit ve společné kuchyňce, která disponovala slušným kapslovým kávovarem, ale tehdy si to vůbec neuvědomovala. Spíš to byl jakýsi pohyb po kolejích. Pravidelná trasa, na které nevynechává spoj. Vystoupit z tramvaje, poručit si kávu s mlékem, v kanceláři sundat tenisky a uzamknout nohy do lodiček, aby klienti měli pocit serióznosti, kterou v instituci plné peněz očekávají. Měla výsadu vlastní místnosti. Sice malé, ale uzavřené, která jí poskytovala soukromí bez nutnosti poslouchat v open space nekonečné rozhovory mužských kolegů o tom, kolik kilometrů ujeli během víkendu na kole.

Někteří jezdívali na kole i do práce a v zázemí měnili upocené dresy za saka. Diskrétní šatnička se po ránu naplnila hustým pachem testosteronu a potu. Společné skříně byly plné cyklistických helem, které pořád vypadávaly na zem.

Eliška jízdu na kole nesnášela. Pořád ji nesnáší. Přesto se jí po práci stýská. Byl to dlouho její svět. Svět čísel, půjček, úrokových sazeb a formulářů s žádostmi o hypotéky. Svět, který nedobrovolně nahradila dopoledním postáváním v kuchyni a chrchláním jiného kávovaru, což je jediný přívětivý zvuk každého rána. V domě, který není tak úplně její. Petr, její syn, pro nějž ho budovali, jí tam poté, co musela prodat rodinný byt, aby splatila dluhy, které taky nebyly její, velkoryse nabídl útočiště. Sám zůstal v podnájmu

s výmluvou, které ani jeden z nich úplně nevěřil. Ale Eliška dobře ví, že společné bydlení by bylo nad jeho síly. Chtěl být co nejdále od jejího vzteku. Od jejích stesků. Chtěl být daleko od ní. Petr ji má rád, má ji moc rád, o tom Eliška nepochybuje, jenom potřebuje pro jejich vzájemnou lásku dostatečnou vzdálenost. A je to tak správně, určitě to tak je správně. Petr to pochopil mnohem dříve než ona.

Příměstský satelit, v němž Eliška nyní bydlí, je zvláštní mikrokosmos přisátý na okraj velkoměsta. Tvoří jej jakési na záda položené písmeno L, které ve svém ohybu rozděluje čtvrt malých rodinných domů na dva konce. Ten lepší má blíže k zastávce autobusů, kterou většina jeho obyvatel stejně nevyužívá. Cesty a chodníky mají zámkovou dlažbu ve dvou barvách – nepravidelně uspořádaných světlých a červených kostkách. Díky tomu připomínají chodníky lepšího konce rozehrané piškvorky. Bývala to oblíbená hra ještě za jejího dětství. Současná on-line generace by asi nad touhle zábavou na jen nevěřicně kroutila hlavou. Dneska už můžete hrát piškvorky na počítači se soupeřem, jehož jste nikdy neviděli.

Na horším konci, kde bydlí Eliška, je všechno tak trochu horší. Dlažba je výhradně šedivá a na chodníky zatím vůbec nedošlo, protože domluvená stavební firma nejspíš získala lepší zakázku. Eliška si stejně jako většina jejích sousedů před brankou vytvořila z prken, která tu zůstala po stavbě, provizorní lávku. Ta překlenuje blátivé okraje cesty. Domům na horším konci také chybí úhledné výklenky na popelnice a vinou

chybějících chodníků si majitelé do garáží při každém dešti navážejí bláto. Eliška už auto nemá.

Toto místo má vlastní biorytmus. Připomíná květinu, která ráno nasadí poupě, ale protože do večera nestačí vykvést, se soumrakem uvadne. Ráno tu ve společném akordu šumí vrata od garáží na dálkové ovládání a motory vozů, jimiž se místní přepravují do práce. V jedné chvíli skladba pomalu utichne, jako by ji nějaký neviditelný dirigent pozvolna ukončil, a kolem se rozprostře podivný klid. Eliščin dům je jeden z posledních v ulici a sousední bungalov, stejně jako dům naproti, zatím čekají na nájemníky. Vzdálenější sousedy Eliška příliš nepotkává. Už proto, že ze svého domu vychází jen málokdy. Objevila za třemi sousedními parcelami, které uzavírají horší konec, vyšlapanou stezku, po níž si lze zkrátit cestu na autobusovou zastávku. Takže nemusí všem na očích procházet piškvorkovým herním polem, kdykoliv si potřebuje dojet nakoupit. Bůh ví, kdo a kdy tu cestičku vyšlapal. Eliška si zatím nevšimla kromě sebe nikoho, kdo by ji využíval. I obyvatelé horšího konce se vozí auty. Menšími a staršími. Bývaly doby, kdy i Eliška jezdívala autem a na parkovištích u supermarketů blahobytně skládala tašky do kufru. Auto musela prodat stejně jako pražský byt, aby splatila, co nezavinila. Dneska si těch pár potřebných věcí doveze MHD a větší nákup jí přiveze Petr, aby dokázal, že je jí pořád k dispozici a že ji má rád.

Eliška dopíjí druhý šálek kávy. Polední klid posléze vystřídá hudební rytmus SUV. Zdejší matky, už

dokonale svěží a namalované, vyrážejí pro potomky do školky, do školy a za pravidelnou objížděkou zájmových kroužků. V podvečer se satelit rozezní jejich halasením a řevem rozjívených dětí. Vracející se ženy si vyměňují důležité informace z dnešního dne, děti lítají po silnici, po níž naštěstí nikdo nejezdí nad povolenou třícítku – protože tady přece nebydlí žádní výrostci s nabašenými fáry. Matky děcka okřikují, vyhrožují zabavením počítačů a mobilů, pokud se okamžitě nezklidní. Žijí tu samé moderní rodiny, v nichž se neaplikují tělesné tresty. Pouhá zmínka o něčem podobném v doslechu jiných matek by tady mohla způsobit všeobecné pohrdání. A pak, jako by se všichni domluvili, ukončí tympány zavíraných dveří odpolední matiné. Nastane krátkodobé ticho, než začnou muži dojíždět z práce a odehraje se opakovaný refrén ranního souzvuku drahých motorů a garážových vrat.

Eliška je tichým pozorovatelem a posluchačem satelitních koncertů. Sama nemá moc co nabídnout. Od chvíle, kdy se nastěhovala, se snaží se nevybočovat. Proto se způsobně dostavila na komunitní setkání při příležitosti dne dětí, Mikuláše nebo adventu a Veli-konoc. Donesla muffiny nebo vánoční cukroví, které koupila v pekárně ve městě, ale předstírala, že ho upekla sama, protože nic jí nedělá větší radost než pohostit sousedy domácím pečivem. Obyvatelé lepšího i horšího konce se svorně sešli na prostranství v rohu toho ležícího elka, rozsvěcovali stromeček nebo pořádali žertovné hry pro děcka. Když se Eliška záhy

vytratila, nikomu nechyběla. Všichni to chápali, protože to je přece ta smutná paní, kterou letmo vnímají, ale vlastně je vůbec nezajímá. A Eliška se snaží na sebe moc neupozorňovat. Nechce nikomu nic vysvětlovat, a už vůbec se nechce nikomu svěřovat. Sousedům, kteří si ji pamatovali z období stavebního ruchu, se strojenou bolestí oznámila své vdovství. Náhlá mozková příhoda, vysvětlila jim. Její manžel se opravdu najednou začal chovat, jako by přišel o rozum. Trošku se za ten podvod stydí, ale vzhledem k okolnostem to účel splnilo. Když si to ovšem zpětně promítne v hlavě, musí přiznat, že účast sousedů byla předstíraná stejně jako její smutek.

Většina obyvatel satelitu jsou pětatřicátníci, čtyřicátníci. Je tu i několik starších manželských párů, které se sem uklidily v bláhové naději, že se zbaví neklidu města. Eliška ve svých padesáti letech trčí mezi těmito dvěma entitami jako solitér. Nepatří tam ani tam. Ale nikomu to nevadí. Stačí, když se navzájem vždycky radostně pozdraví, aby se ujistili, že v jejich satelitním mikrokosmu je svět naprosto v pořádku.

U třetího šálku kávy (kdyby Petr viděl, jaké množství kávy do sebe lije, určitě by se nevyhnula přednášce a okamžitému měření tlaku) si Eliška uvědomí, že dnes je něco trochu jinak. Než si stačí ujasnit, odkud se ten pocit bere, přehluší její myšlenky ostrý tón zvonku. Eliška se lekne, až nadskočí a zbytek kávy jí vyšpláchne na hřbet ruky.

„Sakra,“ zakleje a vyprostí z krabice papírový ubrousek, aby se utřela. Pak se naléhavé zvonění ozve znovu

a déle. Eliška opět leknutím nadskočí a to, co v hrnku zůstalo, se zase vpije do ubrousku. Kdyby ji někdo pozoroval, asi by si řekl, že účinkuje v jakési komické scéně. Možná skrytá kamera? Eliška vyhodí ubrousek a opatrně vyhlédne z okna.

„Sakra,“ zakleje podruhé, ale tentokráte ustrašeně. Rychle zaleze zpět do bezpečného prostoru vedle okna. Skrčí se a v podřepu se přesune na druhou stranu, odkud je na branku lépe vidět. Nemýlila se. Nevítaný návštěvník ji mezitím otevřel a obchází kolem domu.

„Eliško, jsi doma?“

Eliška doufala, že tahle situace nikdy nenastane, ale teď, když sedí na zemi v kuchyni a modlí se, aby ji nezahlédl, říká si, jak to, že byla takhle hloupá. I když mu nikdy neřekla, kam se hodlá přestěhovat, nebylo zrovna těžké to uhodnout. Poté, co prodala pražský byt (a on dobře věděl, že ho musela prodat), byl tenhle dům nejsnazším řešením. Dalo se čekat, že se sem za ní jednou vypraví. Měla by být vlastně překvapená, že mu to trvalo tak dlouho. Přestože mu dala jasně najevo, že už ho nechce vidět. Nechce s ním mít nic společného. Protože všechno, co měli společné, se jednoho dne pokazilo a pak už to bylo jen a jen horší. A on tu teď chodí, oblečený jako mladý kluk, jako by zapomněl na svůj věk, zvoní si na její zvonek a tluče na její dveře, jako by se nic nestalo. Sebevědomí mu nikdy nechybělo.

„Haló, Eliško,“ volá neodbytně. Ještě chvíli a pár, který bydlí přímo na přelomu lepšího a horšího konce,

půjde se svým bílým pudlem na předobědovou procházku a uvidí ho, jak nakukuje do jejích oken. A bude po pečlivě budované iluzi. Eliška bez hnutí pozoruje jeho loudění v odrazu na dvířkách mikrovlnky. A on se marně snaží zaznamenat nějaký pohyb, který by ho utvrdil v tom, že se před ním skrývá.

Eliška útrpně sedí na zemi, začíná se jí chtít na záchod, ale nemůže se ani pohnout. Kouše se do ruky a šeptá: „Nenávidím tě, jdi pryč!“ Doufá, že uslyší vzdalující se kroky, ale místo toho zazní dutá rána. Ve snaze dohlédnout co nejvíce dovnitř narazil nevitáný návštěvník čelem do skla. Tři šálky kávy si vybírají svou daň a Eliška ví, že pokud nechce udělat loužičku na dlaždičkách v kuchyni, bude muset svůj úkryt pod linkou co nejdříve opustit.

Vtom se ozve podivné hučení. Tenhle motor do ulice rozhodně nepatří. Je stejným vetřelcem jako muž, s nímž Eliška nechce mluvit. Přímo před protějším domem zastaví nákladák. Chvilí ještě hudruje a pak se ozve práskání dveří a halekání posádky. Muž za jejími dveřmi si jich nejspíš všiml a Eliška šťastně znamená odcházející kroky.

Když se vrátí z toalety, opatrně kontroluje, zda skutečně zmizel. Už skoro dva roky je tak naštvaná, že nedokáže vyslovit ani jeho jméno. Bývaly doby, kdy na něj byla pyšná. Teď ale nemá sílu se mu znovu podívat do očí. Vidí ho, jak stojí u branky, naštěstí je k ní otočen zády. Z kožené bundy vytahuje obálku, kterou vzápětí hodí do kastlíku na plotě. Eliška záměrně nemá na schránce jméno. Nikdo ji tu nehledá

a pošta jí chodí do P. O. Boxu. Obvykle jen jednou za čtrnáct dní vyhodí reklamní letáky, jimiž ji nějaká tajemná síla neustále zásobuje navzdory viditelnému upozornění: PROSÍM, NEVHAZUJTE LETÁKY. Ale možná ten roznáškový fantom jenom neumí číst. Tohle bude první dopis, který sem dostane. Dopis, který nechce a nebude číst. Dokáže si téměř s jistotou představit, co by v něm našla. Umí ty sliby nazpaměť. Sliby a výmluvy. Prolhané omluvy. Pavučiny lží. Falešné přísahy. A nakonec prosby a ujišťování, jak ji miluje. Tohle smoothie si už vypila do dna. Bylo nechutné. Chvilí počká a pak se postaví k oknu, aby dohlédla co nejdál. V zatáčce právě mizí jeho záda v drahé kůži. Eliška smutně přejede pohledem vlastní oprané legíny.

Na silnici stojí stěhovací vůz. Kolem něj halasí dva muži a mlátí dveřmi od auta, jsou hluční už jen tím, jak se pohybují. Vzájemně si vyměňují krabičku cigaret a zapalovač. Eliška, teď už nebojácně a zvědavě, sleduje dění na ulici. Jeden ze stěhováků kamsi telefonuje.

„Do prdele, tohle miluju. Lidi si vobjednají stěhování, ale neráčeji bejt doma,“ nadává a zlostně típne telefon. „Ještě pět minut a složíme to tady na silnici, ať si s tím pak ta ženská dělá, co umí,“ rozčiluje se. Druhý muž je podstatně defenzivnější, tak jen mlčky pokyvuje hlavou. Vtom oba strnou. Zvuk vyjícího motoru zaslechnout dřív než Eliška za oknem. Do ulice se jako zdivočelý tenisový míček vřítí žluté Suzuki Swift. Chlapi taktak stačí uskočit stranou, autíčko je

mine jen o centimetry a vzápětí s divokým rachotem zastaví o plastovou popelnici před domem. Nádobu se nejprve zakymácí, jako by se nemohla rozhodnout, zda to ustojí, nebo sebou sekne, ale nakonec se skácí k zemi. Naštěstí je stejně jako dům prázdná.

Eliška se zájmem pozoruje pouliční divadlo. Nenápadně otevře ventilačku, aby jí nic neuniklo. Ze žlutého auta vyskočí osoba, která vypadá přesně tak, jak řídí. Záplava rezatých kudrn se jí svíjí až do poloviny zad, přes rozevláté šaty má kožený křivák, na nohou navzdory jarnímu počasí kozačky. Posune si sluneční brýle na temeno a obhlíží, jestli přišel přední blatník po střetu s popelnicí k úhoně. Stěhováci nemůžou uvěřit vlastním očím. Ten mlčenlivější s lehkostí zvedne plastovou nádobu na odpad a postaví ji před plot. Ten našťavanější se na ženu oboří: „Krucí ženská, čekáme na vás celou věčnost. Kde jste?“

Eliška se musí pousmát. Jasně, přijeli před pár minutami, ale v časoprostoru řemeslníků, dodavatelů a dopravců je to celá věčnost. Osoba se však nenechá vykolejit.

„Tak sorry, chlapi, malý zpoždění. Stejně jste měli chuť na cigárko, co?“

Mlčenlivý se usměje, jeho parták jen zlostně zahodí nedopalek a otvírá zadní dveře stěhovacího auta. Sousedé s bílým psem mají naštěstí zpoždění, jinak by se chlápek nevyhnul ukřivděnému upozornění, že tady se vajgly na zem neodhazují. Lepší i horší konec žijí ekologicky a pravidelně třídí odpad. I Eliška vzorně nosí plastové lahve do žluté popelnice za ohybem

(je umístěná směrem k horšímu konci, aby se na ni obyvatelé lepšího konce nemuseli dívat).

„Hej, vole, tak mi snad deš pomoct, ne?“ Mlčenlivý stěhovák odhodí vlastní zbytek cigarety do prázdné popelnice.

Eliška pozoruje rusovlasou divoženku, jak odevmyká dveře protějščího domu. Sukně za ní vlaje, ramenem si přidržuje telefon a trhaně gestikuluje na stěhováky. Eliška tuší, že s touhle sousedkou se bude chtít seznámit.

Vanessa V.

Vanessa čekala, že tenhle okamžik bude prožívat s nějakou zvláštní výjimečností, chvěním u srdce a lehce se třesoucíma rukama, ale kupodivu se nic podobného neděje. Jenom normálně odemyká dveře. Stejně to nemůže vzít zpátky, protože dům už má pronajatý. Zatím na tři měsíce.

Když se rozhodla přestěhovat, byl to razantní a přelomový krok. Postupem času sice znejistěla, ale věděla, že bydlet v šestatřiceti v podnájmu se dvěma spolubydlíci je spíš znakem zoufalství než svobodnosti. Jak se sem vlastně dostala? Ve společném bytě na Spořilově, který jí mezi všemi pražskými sídlišti připadal nejméně strašidelný, skončila před pár lety, když se ze dne na den ocitla bez chlapa a bez bytu. Muž, se kterým tenkrát žila a s nímž plánovala společné bydlení a možná i budoucnost, jí ve chvíli, kdy měla sbalené krabice a vypovězenou vlastní podnájemní smlouvu, rozpačitě sdělil, že se na společné soužití „nějak necítí“. Chvíli se pokoušela domoci hlubšího vysvětlení bludného a obludného konce

jejich milostného příběhu, ale dozvěděla se pouze, že se dotyčný muž bojí její nezávislosti a došel k názoru, že jejich vztah je nevyvážený.

Na otázku, kdy přesně to pochopil, jí rozpačitě odvětil: „Víš, že vlastně ani nevím? Nějak teď.“ V tu chvíli se sama sebe ptala, zda se neocitla v nějaké divné časové smyčce. Takové vysvětlení by jí možná stačilo, kdyby chodila s pubertákem, ale od muže po třicítce přece jen očekávala něco zralejšího. Nedočkala se. Pak odešel z jejího polovystěhovaného podnájmu i z jejího života. Tehdy Vanessa po dlouhé době plakala. Ve vyprázdněném bytě, v němž většina nábytku stejně patřila k původnímu vybavení, si lehla oblečená na matraci bez prostěradla a urputně brečela.

Připadala si zrazená a ztracená. Především proto, že tohle už zažila. Její otec opustil matku a Vanessu těsně před Štědrým dnem. Vanesse nebyl ani rok, takže jí to tenkrát bylo jedno. Později se od mámy dozvěděla, že otec se na rodinný život „tak nějak necítil“. Ve dvaceti jí tohle vysvětlení stálo několik sezení u psychologa, aby si uvědomila, že to není její vina. S mužem, jehož příjmení i přesto nosila, se viděla dvakrát v životě. Pokaždé se cítila trapně. Nevěděla, co by mu měla říct, i když se o to snažila. On netušil, co by měl říct jí. Nedokázala mu ani nic vyčíst. Jednoduše ji nezajímal.

Ale potkalo ji to zase. Možná s mateřským mlékem nasála prokletí, že se v jejím životě budou vyskytovat muži, kteří v důležitých životních okamžicích náhle zjistí, že se na to „nějak necítí“. Možná to přitahuje. Možná je to její chyba. Sebeobviňování jí tenkrát

vydrželo do rána. Když si přišla majitelka bytu pro klíče, na které čekali noví podnájemníci, došla Vanessa po probdělé noci, kdy se dohadovala sama se sebou, k přesvědčení, že její bývalý milý byl prostě jenom kokot. O svém otci si to myslela už dávno. Bylo to velice úlevné a rozhodně levnější než sezení u psychologa. Ovšem neřešilo to její problém s bydlením na následujících dvacet čtyři hodin, případně týdnů, měsíců a let.

Rodiče majitelky jejího – od toho rána de facto bývalého – domova v divokých devadesátkách šikovně zprivatizovali několik družstevních bytů na pražských sídlištích. Teď stačilo jejich dceři jen vybírat nájemné. Mladé ženě se ubrečené Vanessy zželelo. Probdělá noc na vás prostě zanechá stopy a Vanessa se je toho rána ani nesnažila zamaskovat. „Hele, můžeš tu ještě pár nocí přespat, pak už jsem tenhle byt znovu pronajala. A ti noví zaplatěj víc. Ale mám jeden podnájem na Spořáku. Bydlej tam dvě holky a potřebovaly by třetí do party, aby zvládly zaplatit nájem. To je jediný, co bych ti mohla nabídnout,“ řekla bezstarostná správkyně nemovitostí. Vanessa okamžitě přijala a přitom přemýšlela, kde se asi zmíněný spořák nachází. Majitelka byla překvapenější než ona. Pravděpodobně čekala, že tuhle soucitnou nabídku Vanessa odmítne.

Vanessa byla lehkomyslně přesvědčená, že bude otázkou pár měsíců, než si najde něco lepšího. Pár měsíců se protáhlo na čtyři roky. Plat externí moderátorky v menším rádiu jí nedovoloval příliš rozhazovat. Její podcast, který začala točit na popud jednoho z producentů rádia, sice získával fanyanky, z finančního

hlediska to ale byla spíš zájmová umělecká činnost. Tu a tam jí Luděk, jak se onen kolega jmenoval, dohodil moderování nějakého firemního večírku. Většinou mimo Prahu a ve chvíli, kdy všichni oblíbení spíkáři z první i druhé ligy měli lépe placené kšefty. Díky honorářům si mohla dovolit ojeté žluté autíčko. Pořád ovšem bydlela ve sdíleném bytě se společnou koupelnou, kam by si nemohla nebo spíš nechtěla přivést žádného muže, ani kdyby nějakého měla. Jejím spolubydlícím bylo bezmála o deset let méně a potíže jim to nečinilo. Takže jediní muži, kteří se tu tam vyskytovali ve Vanessině životě, byli cizí chlapi, které potkávala ráno ve slipech na chodbě před toaletou. Zamrzla tady, v pokoji, z něž viděla do třešňového sadu nad rybníkem.

Na psychologa, respektive psycholožku nakonec taky došlo. Podruhé v životě. Je zajímavé, kolika lidem činí téměř euforické potěšení, když vám mohou sdělit zprávy, které rozhodně nechcete slyšet. A tak se Vanessa dozvěděla, že nerozhodný exmiláček se několik měsíců po jejich bolavém rozchodu oženil s dívkou, kterou znal sotva pár týdnů. Ale možná to nebylo jen pár týdnů a Vanessa si toho jenom nevšimla. Znovu ji to sejmulo. Brala to jako jasný důkaz své schopnosti odrazovat muže od toho, aby s ní sdíleli život, nebo aspoň byt.

Trávila hodně času v rádiu. Luděk, producent a její samozvaný ochránce, jí vyjednal čtení zpráv ve večerním vysílání, které jí kolegové s rodinami celkem ochotně přenechali. Nechtěla veřejně, tedy hlavně

v práci roztrubovat, že je totálně na dně, a tak si našla terapeutku na internetu. Při všeobecném nedostatku psychologů a psychoterapeutů byl doslova zázrak, že ji byla ochotná přijmout. A druhý zázrak byl, že si od počátku sedly.

Vanessu zaskočil hned první dojem z její ordinace. Ačkoliv ordinace není správné pojmenování. Byla to spíš místnost s minimem nábytku a sezením na barevných pytlích. Trochu chaotická, a přitom překvapivě harmonická. Lekla se, zda má ta osoba vůbec diplom. Na stěně sice vystavovala zarámovaná potvrzení o absolvování různých kurzů, ale ty vám dneska vyrobí kdokoli na barevné tiskárně.

Vanessa nikdy nebyla svěřovací typ. I vůči vlastní mámě si udržovala až bojácný odstup. Ne že by se jí bála. Vanessina máma byla z těch mírných lidí, jimž jejich mírnost působí celoživotní problémy. Vanessa se spíš bála, aby mámu nevyděsilo, co všechno provádí. Proto jí nikdy nepřiznala, kdy a jak přišla o panenství, nepověděla jí o opileckém excesu, kdy pozvracela trolejbus, a naštěstí se mámě ani nedoneslo, jak po jenom rádiovém večírku skončila na policejní službě. Sloužící policista naštěstí chodil na stejné gymnázium, jen a o dvě třídy výš, a na Vanessu si pamatoval.

S milostnou katastrofou se nesvěřila ani spolupracovnícím, ani Luďkovi. A najednou seděla na terapeutickém pytli naproti ženě, která vypadala mladší než ona a asi i byla. A nezdržovala se otázkami typu: „Tak copak vás trápí?“ Šla přímo a zaryla se jí do duše. Rychle a ostrým rejžákem odstraňovala staré nánosy

Vanessiných nejistot a kupodivu se po několika sezeních dobraly stejného závěru jako Vanessa sama to ráno po probdělé noci. Není to Vanessina vina a její bývalý milý je kokot. Psycholožka pochopitelně nepoužila toto označení. Zahalila zjištění do řady speciálních termínů, v nichž najednou nebyl důležitý ten muž, ale jediné Vanessa. A Vanesse, uvelebené na pytlí, se ulevilo. Nesmírně se jí ulevilo. Na terapie docházela ještě mnoho týdnů poté, kdy cítila, že má duši zbavenou bláta. Potřebovala mít někoho blízkého, protože neměla kamarádky. Tedy takové, kterým by to byla schopná říct. Měla jen ty, které nechtěla otravovat svými problémy, protože by se na ni taky mohly vykašlat. Takže to zase tak moc velké kamarádky nebyly. Přítelkyně si hledala stejně složitě jako muže.

Několik týdnů po rozchodu s tím, který se na to „nějak necítil“, musela Vanessa situaci přiznat mámě, která neustále naléhala, ať konečně přijedou na víkend. Další čtyři roky jí pak každý týden do telefonu a při řídkých návštěvách i osobně tvrdila, že se má skvěle, že všechno překonala, že brzy dostane lepší pracovní nabídku a najde si samostatné bydlení a že se opravdu do svého rodného Zlína vrátit nechce.

Pravda byla taková, že se té představy přímo děsila. Žít v jediném pokoji a označovat si samolepkami jídlo v ledničce bylo sice v jejím věku potupné, ale ocitnout se v dětském pokojíčku na sídlišti Jižní Svahy s vlastní mámou za zády byla ještě horší varianta ponižujícího příběhu. Od malička byly samy. Matka se nikdy znovu neprovdala a Vanessu stálo dost sil, aby se od

ní dokázala odpoutat. Měla mámu ráda, ale byla rozhodnutá, že i kdyby měla jít vybalovat zboží do supermarketu a do konce života se s někým dělit o zrcadlo v koupelně, nikdy se do Zlína nevrátí.

„Určitě by sis tady našla nějakého hodného chlapce,“ přesvědčovala ji máma. Jenže Vanessa si nechtěla najít hodného chlapce. Hodný chlapec byl druhý největší kokot po muži, který se „nějak necítí.“ Chtěla chlapce, který by se nelekl její umanutosti. Psycholožka, která nemohla být její kamarádkou, to nazvala přesně takhle. Vanessa je umanutá. Díky téhle umanutosti hodně dokáže a taky hodně ztratí. Jde jen o to, najít balanc, aby to dobré převážilo. Jenže najít balanc je příšerně těžké a někdy se vám to nepovede ani za celý život. A najít chlapce, který není podle Vanessiniých měřítek kokot, je ještě obtížnější než najít balanc.

Když takto společně krájely její ego na tenké plátky, došla Vanessa k závěru, že i kdyby měla do konce života zůstat sama, nikdy nechce přestat být Vanessou. Naučila se být sama. A s tou umanutostí něco udělá. Po pár letech musela konstatovat, že se to moc nepovedlo. Pořád je umanutá. Ale už je jí dobře. Bez hodného chlapce na obzoru.

Když se Vanessa kdysi (a dneska jí to připadá jako před stovkami let) přihlásila do konkurzu na moderátorku regionální rozhlasové stanice ve Zlíně, odcházela z něj s tím, že horší už byl jen ten kluk s vadou řeči. Nejspíš ze soucitu jí nabídli práci sekretářky.

Vařila kafe, objednávala hostům taxi, ale zapsala se na všechny možné pracovní platformy a doufala, že

si jednou najde místo v Praze. Pak se troufale přihlásila konkurz do pražského rádia. Měla takovou trému, že si vadu řeči způsobila sama. Shovívavě se usmívali, když sklouzla do moravského dialektu. Samozřejmě ji hned odmítli. Věděla, že to podělala. Když odcházela, omylem sjela do podzemních garáží. Vystoupila, a než se vzpamatovala, výtah odjel. Byl na nějaký speciální kód a bez něj se nedal přivolat zpět. Vrata pro výjezd vozidel na ulici se taky otevírala jen vyvoleným, takže Vanessa zůstala uvězněná v podzemí. Tam ji našel Luděk, který seděl předtím ve zkušební komisi. Ubrečenou a zoufalou. Patřil k vyvoleným majitelům kódu. Vysvobodil ji a odvezl na autobusové nádraží Florenc. Pak jí zavolal kdosi z rádia, aby přišla na druhé kolo. Nakonec ji vzali. Asi taky ze soucitu.

Vařila kafe a objednávala hostům taxíky. Ale byla v Praze. Chodila na kurzy, které jí Luděk doporučil. Po roce mohla číst zprávy. Ačkoliv to nikdo nikdy neřekl nahlas, určitě to bylo na jeho přímlovu. Všichni se jen vědoucně usmívali. Luděk byl starší, mírně plešatý, hodný a spolehlivý. Nesnažil se ji sbalit. Měl k ní otcovský přístup. Pomáhal jí. Celá redakce byla přesvědčená, že spolu spí. V životě se ani nepolíbili. Vanessa to nikdy nechtěla a Luděk nikdy nenaznačil, že by to chtěl. A přece ho svým způsobem milovala. Naučil ji spoustu figlů, jak být ve své profesi lepší a lepší.

Když to posléze rozebírala se svou psycholožkou, ta pro to měla jednoduché vysvětlení. Vanessa hledá nepoznanou otcovskou autoritu. Banální, ale pravdivé. „Žádnou náhradu za otce nehledám,“ bránila

se Vanessa vztekla a rozbila psycholožce stojánek na vonnou svíčku. „Hledáte. Ale nevíte o tom. Vaše podvědomí hledá. Proto se právě teď zlobíte,“ usadila ji psycholožka s nacvičeným klidem a vyhodila stojánek, tedy to, co z něj zbylo, do odpadků. „Hm, ta psychika vypadá jako děsná svině,“ ulevila si Vanessa. Psycholožka věděla, kdy má se svými pacienty souhlasit, a proto jí už neodporovala. A navíc ji tahle svině docela dobře živila.

Když jí Luděk čas od času zprostředkoval modelování nějaké akce, vždycky začínal jednání s nedůvěřivými klienty omluvnou větou: „Vanessa není tak divoká, jak vypadá, ona to zvládne.“ Luděk byl jeden z mála chlapů, jemuž Vanessa neřekla do očí, že je kretén. Jednou tak v záchvatu náhlé upřímnosti nazvala ředitele malého rádia, které jí platilo nájem. Byl to Luděk, kdo celou situaci urovnal a přinutil Vanessu, aby se pokorně omluvila. Strašně se pohádali. „Nebudu se omlouvat tomu kreténovi, za to, že je kretén, když je opravdu kretén,“ zuřila tehdy Vanessa a poněkud se zamotala do svých myšlenkových pochodů. „Zkus být, prosím, alespoň pár minut denně méně šílená, usnadní ti to dost významně život,“ naléhal na ni Luděk silně zvýšeným hlasem. Vlastně to bylo poprvé, co na ni řval. Po právu. A i v tom velkém řevu dokázal požívat spisovná slova. „Já nejsem šílená, jsem prostě Vanessa,“ ječela na Luděka. „No právě, ale mysli na to, že já ti nebudu věčně stát za zadkem,“ povzdychl si on a šel to vyžehlit s ředitelem. A ona se omluvila. Nemohla si dovolit o práci přijít.

V Praze byl její život celkem běžnou přehlídkou ztrát a nálezů. Ničím se nelišil od života tisíců dalších holek, které bydlely po předražených podnájmech a věřily, že brzy prorazí jako influencerky.

Luděk objevil způsob, jak její umanutost správně nasměrovat, a nakonec ji dotlačil k tomu, aby začala s podcastem. Jídlo přicházelo do módy. Všichni plnili farmářské trhy, žili bio a jedli kvalitně. Vanesse naopak připadal fast food jako vymoženost, což ale nesměla říct nahlas. Restaurace přibývaly stejně rychle jako foodblogeři. Vanessa neuměla vařit, proto pro každé jídlo, každé místo spojené s gastronomií hledala příběh. Některé si i vymyslela, ale lidi tohle bavilo. Luděk dodal slogan: *Dobrá adresa, to je Vanessa*. Udělal z ní Vanessu V. Kromě dvou zatracených a ztracených milenců, kteří se logicky nepočítali, to byl poslední roky vlastně jediný stabilní muž v jejím životě.

Vanessin pražský milostný život byl otiskem jejího hledání, co v životě opravdu chce. S prvním přítelem si začala jen proto, aby nějakého měla. Moc ji nebavil. Ale namluvila si, že „boyfrienda“, jak se o svých chlapcích s oblibou vyjadřovaly uctívané influencerky, potřebuje. Bohužel, s chlapcem, který používal víc pleťových krémů než Vanessa, se to nedalo vydržet. Opustila ho a časem si našla dalšího. Ten ji bavil, ale nakonec se z něj vyklubal onen kokot, který se necítil na vážnější vztah. Katastrofický konec života s páнем, který se necítil na jeho pokračování, vytvořil ve Vanesse blok. Ne že by vysedávala doma a trápila se. To ji po pár měsících s terapeutkou přešlo. Dostávala

sem tam pozvání na společenské akce, občas jí nějakou pozvánku soucitně přenechaly kolegyně z rádia. Muži si s ní rádi popovídali. Větička: *A máme tu zprávy s Vanessou V.* dokázala udělat divy.

Když byla Vanessa malá, vzala ji máma na jakési dětské odpoledne pro potomky zaměstnanců. Vanessa hlasitě lítala po parku, až se jiná matka přitočila k její mámě a se směsicí soucitů a odporu řekla: *To dítě má ale hrubý hlas.* Vyrostla, ale hlas měla pořád jako smrkový papír. Najednou to bylo docela sexy. Vanessa byla typem dívky, o níž se říká, že je zajímavá. Což vlastně znamená, že není nijak výrazně hezká. Takže další větou, která Vanessa provázela na každém kroku, bylo: *Tedy podle hlasu si vás představuju jinak.* Přeloženo do normální řeči: *Dalo by se čekat, že budete hezká.* Kdykoliv ji nějaký muž trochu zaujal, obvykle se po chvíli po jeho boku objevila atraktivní kráska a dotyčný se strnulým úsměvem pravil: „Dovolte, abych vás seznámil, to je moje žena.“ Ano, občas se zadařilo, došlo na první, druhé rande, ovšem Vanessa na ně chodila spíš z povinnosti. V určitou chvíli jí totiž začala v mozku blikat varovná kontrolka: jak dlouho bude trvat, než se dotyčný na pokračování přestane „cítit“? Vanessa utíkala ze vztahů dřív, než se mohly rozpadnout, a velmi často i dřív, než mohly vzniknout.

Když dneska ráno seděla na schodech a čekala na ty „dva kretény“ stěhováky, napadly ji tři věci. Ta první byla, že bydlet v šestatřiceti ve společném podnájmu bylo fakt strašně nedospělé. Tak proč jí to tak dlouho vyhovovalo? Další myšlenka, která ji skutečně

zaskočila, byla, že všechno, co v tomhle věku vlastní, se vejde do jediné malé stěhovací avie, která ani zdaleka není plná, spíš poloprázdná. Kromě žlutého autíčka z autobazaru, které už mělo nejlepší roky za sebou, oblečení pořízeného při slevových akcích a bot byla Vanessiným jediným majetkem bytelná postel s matrací Hästens se sedmizónovými mikrotaštičkovými pružinami a systémem paměťové pěny (zaplacená z honorářů za moderování několika nudných předvánočních večírků). Naučila se ten popis nazpaměť, protože podle ní si to neslušně drahá matrace, na níž slušně spávala samotná, zasloužila. Po autě to byla její největší investice. Tou třetí věcí, o níž ráno na schodech přemýšlela (stěhováci přijeli po osmé, což byla pro Vanessu, která měla předchozí den své poslední večerní vysílání až do půlnoci, nepochopitelná hodina pro začátek dne), bylo, zda se úplně nezbláznila, když se rozhodla přestěhovat do pronajatého domu v satelitu.

Dům patřil rovněž do bytové stáje Vanessiny pronajímatelky. Podnájem získala s podmínkou, že jakmile vyprší kauce, a pokud by se našel opravdu seriózní nájemce, jejich dohoda padá. Poslední šíleností byl odchod z rádia. V bláhové naději, že se její život otočí o sto osmdesát stupňů a ona konečně začne být normální velká holka, udělala tu nejdětinštější věc.

Vlastně za to zase mohl Luděk. Ne za ten dům, o tom mu prozatím neřekla (věděla, co by asi následovalo), ale za nabídku snů. Přišla ve chvíli, kdy se Vanessa smířovala s tím, že jediným podstatným rozhodnutím v jejím životě i nadále bude, zda si má

v dovážce z rychlého občerstvení objednat Phad Tai nebo Bún bò Nam Bộ. Tohle ovšem svým fanouškům na foodblogu důsledně tajila.

Vanessa byla tak soustředěná na sebe, že brala Luděkovu pomoc jako samozřejmost. Vnímala ho spíš jako tatínka, kterého ctíte, ale jemuž se nesvěřujete. Vůbec netušila, že jeho produkční firma, které fakturovala honoráře za konferování lokálních hasičských plesů a vánočních večírků pro malé firmy, je schopná vyrábět nějaké pořady pro televizi. Myslela si, že jen ona sama je schopná překvapovat, ale Luděk ji překvapil mnohem víc. A tak Vanessa půl roku tvrdě makala na konceptu pořadu, který vychází z jejího podcastu. Alespoň zapomněla na všechny chlapy, kteří se „necítí“. Vysílala, točila podcast, který sledovalo čím dál víc lidí, a vymýšlela vlastní pořad. Všechny tyto činnosti opakovala neúprosně pořád dokola. Po dlouhé době byla šťastná. Byla to skvělá práce. A co víc, Luděk jí dokázal vyplatit zálohu. Vanessa tohle magické slovo převalovala na jazyku tak pětkrát denně. Zvlášť dobře chutnalo ve chvíli, kdy část zálohy spolkla kaucí za pronájem domu. Luděk by jí řekl, že je magor. Že si má vytvořit finanční rezervu, a ne si nerozvážně pronajmout dům, na který nemá. Ale vynadal by jí tak nějak hezky, tatínkovsky. I když Vanessa si to může jen představovat. Tatínka nikdy neměla. Že by přece jen hledala otcovskou autoritu? Psychiko, ty svině jedna!

Když Vanessa před hodinou měla přeškrtnutou ceduli s názvem Hlavní město Praha, trochu jí zatrnulo. Měla chuť otočit žluté autíčko a vrátit se do bezpečného

prostoru společného podnájmu. Jenže to nešlo. Teď bude jejím domovem místo s podivným názvem Příkory. Alespoň na pár měsíců, dokud jí vystačí úspory. Vzdálenost mezi koncem Prahy a začátkem Příkor byla po silnici necelý kilometr. Obec však byla roztažená do všech stran jako chobotnice vyplavená na mělčinu. Obytný komplex Nové Příkory, kde si Vanessa bezhlavě pronajala domeček, ležel na úplném konci chapadla. Za ním už bylo jen smetiště, kam stavbaři tajně vyvezli nespotřebovaný materiál. Možná proto jí ho majitelka pronajala. Nikdo svéprávný nechtěl mít terasu nad smetákem. Zvlášť když terasa u domu zatím chyběla. Místo ní byla pod oknem hromada hlíny a suti, pomalu zarůstající plevelem.

Vanessa pobíhá po ulici a peskuje stěhováky, kteří se snaží do vchodu vmanévrovat s postelí. Jeden z nich při tom Vanessu stále pozoruje.

„Neznáme se odněkud?“

„A vy jste nějaká slavná hvězda?“ odsekne Vanessa. Nesnáší tyhle žoviální chlápky. Když byla dospívající holka, nejednou se jí stalo, že na ni pokřikovali na ulicích. Muži v montérkách na ni pískali nebo významně pohupovali rukama pod imaginárními prsy. Zpočátku to přecházela s umanutým, povzneseným mlčením, za které schovávala svou vnitřní nejistotu. Nenáviděla přírodu, že ji obdařila rozměry, které nechtěla. Toužila po plochém, nenápadném hrudníku. Posléze se naučila ukazovat vztyčený prostředníček. Ani jedno řešení nezafungovalo, ale na hrubost vlastně není správná odpověď.

Když to před časem rozebírala v jednom z dílů svého podcastu, který provokativně nazvala *Může jít žena sama na večeři?*, stal se z toho dílu hit. I když to s jídlem paradoxně nemělo nic společného. Kolik žen a dívek se setkal s neurvalostí jenom proto, že měly o pár čísel větší košíčky podprsenky? Ozvalo se jí hodně „zajímavých“ holek, na něž někdy pískali zabeďněnci. Internetový prodejce prádla si u podcastu zaplatil reklamu a Vanessa dostala vedle zajímavého finančního bonusu i několik luxusních podprsenek zdarma. Ve velikosti, za kterou se kdysi styděla.

Vrátí se do reality. Druhý stěhovák se snaží být vtipný: „Dělal dvojníka Willisovi, dokud ještě míval vlasy.“

Stěhovák č. 1 se povinně zachechtá a stále se pokouší postel nějak vmanévrovat do dveří. Na to, jak velký chlap to je, prohodí stydlivým tónem, který k jeho svalnatému korpusu nepasuje: „Teda v takovýhle posteli to musí bejt pořádná divočina!“

Druhý se okamžitě přidá: „Si piš. Podle toho, jak parkuje, je tady slečna pěkně kurážná!“ zasměje se vlastnímu vtipu.

Vanessa toho má právě akorát. Dělá, že se zamýšlí a pak začne smyslně: „Víte, co? Až budu potřebovat někoho do týhle vymazlený postele...“ Vanessa se tváří, jako že flirtuje, ale vzápětí změní tón na velmi studený, „... tak vy dva to rozhodně nebudete! A koukejte máknout. Za kecy vás neplatím.“ Pohled na ty dva zmrazené chlápky jí udělal hodně dobře.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ženy v očekávání.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.